

Ján Adamus

31. nedeľa „cez rok“ – rok A Mt 23, 1- 12

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Každý človek túži byť zdravý, a preto sa ani nečudujeme, že keď sa občas o dajakom lieku rozchýri, aký je účinný, každý ho zatúži mať. Lenže dobre vieme, že liek, ktorý by nás ochránil od všetkých chorôb neexistuje. Tak, ako sme vystavení telesným chorobám, sme vystavení aj chorobám duše. Sú to rozličné povahové neresti, ktoré nás trápia, deformujú a v každodennom živote nám spôsobujú veľké utrpenia. Niekedy tieto duševné utrpenia sú horšie, ako utrpenia telesné.

Na takéto neduhy spoločenského života existuje liek a dnes nás naň upozorňuje sám Ježiš: Kto je medzi vami najväčší; bude vaším služobníkom. Kto sa povyšuje, bude ponížený, a kto sa ponízuje, bude povýšený. Neprijemná choroba má názov pýcha a liekom na ňu je skromnosť a poníženosť.

Pýcha bola prvým hriechom. Najskôr napadla anjelov, v mene ktorých Lucifer vyhlásil: Nebudem slúžiť... Výsledkom tohto hriechu je pekel. Aj prvý hriech v Raji spôsobila pýcha. Pokušenie Lucifera prenesené na zem znelo: Naozaj povedal Boh: Nesmiete jesť z nijakého rajského stromu!? Nezomriete, ale Boh vie, že v deň, keď budete z neho jesť, otvoria sa vám oči a vy budete ako Boh, budete poznať dobro a zlo. Aj naši prarodičia povedali Bohu: Nebudeme slúžiť, nebudeme poslúchať... Chceli byť ako Boh, ale miesto bohorovnosti stratili Raj, rozum sa im zatemnil, vôľa sa naklonila k zlému, museli trpieť a napokon zomrieť. Raj sa im zmenil na slzavé údolie.

Od pokušenia v Raji zdedil človek bláznivú túžbu stať sa bohom. Preto sa bije o prvé miesta, zháňa sa po vyznamenaniach, stavia si podstavce na pomníky a šplhá sa za kariérou aj po mŕtvolách. Pyšný človek je na tom naozaj zle, lebo má proti sebe Boha aj ľudí. Ľudová múdrosť hovorí: Pýcha predchádza pád... Hovorí sa, že akýsi Žid počas druhej svetovej vojny v Amsterdame sa modlil: Bože, daj Hitlerovi pýchu, veľkú pýchu, lebo takto raz padne. A padol...

Proti veľkému zlu treba postaviť veľké prostriedky. Aby Boh napravil našu pýchu, uponižil sa, stal sa človekom a vzal na seba ľudskú prirodzenosť. Aký paradox! Človek sa robí bohom svojou pýchou, Boh sa stáva človekom svojou poníženosťou. Božej múdrosti to však nestačilo, že Kristus sa stal človekom, vo všetkom nám podobným, okrem hriechu. Kristus sa ako človek, stavia na posledné miesto, stáva sa sluhom, o čom jasne hovorí: Syn človeka neprišiel dať sa obsluhovať, ale slúžiť a položiť svoj život ako výkupné za mnohých. Pri poslednej večeri umýva apoštolom nohy, čo znamená veľkú poníženosť. Božia poníženosť ale ide ešte ďalej. Ježiš zomiera na kríži, medzi dvomi zločincami. Zástup na Golgote vidí aj v

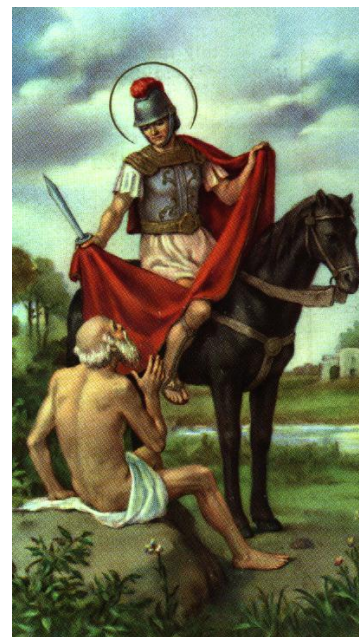
ňom zločincami, ktorého sa ľudská spoločnosť musí zbaviť. Apoštol Pavol o ňom napísal: Uponižil sa, stal sa poslušným až na smrť, až na smrť na kríži. Preto ho Boh nad všetko povýšil a dal mu meno, ktoré je nad každé iné meno, aby sa na meno Ježiš zohlo každé koleno v nebi, na zemi i v podsvetí, a aby každý jazyk vyznával: Ježiš Kristus je Pán! Na slávu Boha Otca. A o tom, že Boh ho vysoko povýšil, vydala svedectvo aj príroda: slnko sa zatmelo, zem sa zatriasla, skaly sa pukali, mŕtvi vstávali, chrámová opona sa roztrhla, jeho kati zalamovali rukami, bili sa v prsia a hovorili: Tento človek bol naozaj spravodlivý. Odvtedy sa hanebná šibenica kríža stala uctievaným znamením víťazstva a odvtedy sa v ľudstve začína cenit skromnosť a pokora.

Príklad nám bol daný, cesta k našej spásy je označená a Ježiš ju zhrnul do odporúčania: Učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom; a nájdete odpočinok pre svoju dušu. A tak každý, kto chce kráčať v jeho šľapajach, kto sa chce posväcovať a spasiť, musí nastúpiť cestu poníženosti. Je to, obrazne povedané, cestovný pas, ktorý sa prísne vyžaduje pri nebeskej bráne. Touto cestou kráčala aj Panna Mária, ktorá zaspievala nádhernú ódu na poníženosť vo svojom Magnifikate: Zhladal na poníženosť svojej služobnice... Mocnárov zosadil z trónov a povýšil ponížených...

Možno sa bojíme slova poníženosť, preto si predstavme slovo skromnosť. Je to tá čnosť a dobrá vlastnosť, ktorá otvára dvere aj ľudské srdcia. Ježiš dal všetkým, čo sa zháňajú po prvých miestach, dobré odporúčanie, aby nepochodili zle, a aby sa nedostali z prvého miesta na posledné, lebo to je výkupná cena pýchy.

Istý kňaz zo zámorských misií pricestoval do Európy, aby po rokoch navštívil svojho bývalého spolužiaka – kňaza. Zvítanie bolo skutočne radostné a nasledoval prvý večer naplnený rôznymi spomienkami. Hostiteľ nakoniec povedal: Aby si nemusel do hotela, vybavili sme ti byt na prízemí. Má vlastný vchod na ulicu... Určite sa ti bude páčiť... A aby som nezabudol, rozprával som v chráme o tom, že prídeš. Ráno by ťa chceli pozdraviť veriaci z mojej farnosti. Tešia sa na teba... Keď kňaz ráno vstal cez záclonu videl, že na ulici stojí pomerne veľký hlúčkik ľudí. Povedal si: To sú zaiste tí, ktorí sa chcú so mnou stretnúť a pozdraviť ma. Rýchlo sa obliekol, vyšiel von a so širokým úsmevom začal ľudí pozdravovať a hovoril im: Ďakujem, že ste prišli... veľmi ma to teší... V tom pri chodníku zastal autobus a ľudia doň nastúpili...

Aké poučenie plyne z tohto príbehu pre nás? Kto je skromný, ten sa len tak ľahko nepomylí. Prosme Pána o dar skromnosti a o milosť žiť tak, aby sme si vyslúžili čo i len najmenšie miestečko v jeho kráľovstve.

**Martin, si ako apoštol;
povzbud' nás, keď ťa slávime.
Pre svojich žiakov žiť si chcel
i bývať v živých krajine.**

**Urob, čo si prv robieval,
biskupom, kňazom slávou žiar,
zveľaďuj Cirkev, Boží ľud,
a satanove lesti zmar.**

**Trikrát si tieň zla rozptýlil;
zobud' nás z ľahostajnosti.
Ty vlastný plášť si rozdelil,
odej nás rúchom milosti.**

**Za Božiu slávu horel si,
Pán ti bol žitia obsahom;
oroduj za nás u Pána,
pomáhaj našim veľkňazom.**

**Buď sláva svätej Trojici;
to znelo v srdci Martina.
Nech aj v nás zväčší lásku
k nej on, svätec, biskup, hrdina.
Amen**

sv. Martina zTours, biskupa. Rch

Rodičovské skratky

12 Prvý deň prázdnin...

(o prázdninových snoch a plánoch)

...je za nami. Posledný školský deň počas večernej modlitby som dala našim piatim prázdninujúcim členom rodiny návrh, že si môžu napísať, čo všetko by chceli cez leto zažiť. „Mamií, ale ja ešte neviem dobre písať!“, prepadla ma mladšia dcérka v kúpeľni. „Ahá, tak kresli -porozprávame sa o tom...“

No a v prvý prázdninový deň sme si k záznamom všetci zasadli. „Ja mám dvadsaťštyri vecí!“, „Ja tridsaťšesť!“ predbiehali sa: „Aha, tak toto bude na dlhšie, pomyslela som si.“

Postupne diktovali, komentovali, zreálňovali predstavy i rekapitulovali stav vreckového. Hľadali sme tipy, ktoré by chceli zažiť všetci; návrhy len čisto „dámske“; adrenalínové návrhy, ktoré ťahajú najmä chlapcov (laserová aréna, „doluhravové kolotoče“ v zábavnom parku) atď.

Deti menovali kamarátov, ktorých by si chceli zavolať k nám. Známych, ktorých by chceli navštíviť oni. Vykľulo sa z toho veľa milých návrhov, výziev i krásnych maličkostí typu: „Chcela by som vyskúšať trojkopčekovú zmrzlinu!“

Ale v zozname boli aj položky: chcem ísť do kostola, spať v stane pred domom, jazdiť na koníkoch a vodnom bicykli, spraviť v obývačke kino pre susedov, ísť na výlet bez auta a k starkým na záhradu, pozrieť si pávy u kamarátov na dedine, ísť na tábor so sestrami saleziánkami, urobiť si sladkú ľadovú drvinu (aj keď to voláme „drt“) atď.

Niektoré návrhy sme zapísali už aj s konkrétnymi dátumami, aby boli v detskej predstave „dosiahnuteľnejšie“ a do spoločného kalendára na stene sme k daným dňom dali symboly aj pre nečítajúcich.

Ono..., keď nad tým premýšľam, niet nad detské návrhy a priestor pre ich voľnosť a kompetencie v rozhodovaní. Kedy majú mať na to najviac príležitostí, ak nie v čase, ktorý si môžu manažovať samy?

Netreba Karibik, Disneyland ani cestu okolo sveta. I keď raz možno i to.

Radosťou prvého prázdninového dňa, ako deti skonštatovali pri večernej modlitbe, bola udalosť, že mladšia sestrička sa naučila bicyklovať - za výdatnej pomoci staršej sestry a zajtra sa obe tešia na detské cyklopreteky Petra Sagana. A druhou radosťou bolo, že pri tej modlitbe boli s nami aj dve „cudzie“ deti v pyžamkách a budú u nás spať.

Je takmer 22 hodín, ľadová drvinu v mrazáku je už hotová, ale do spania ešte ďaleko. Z detskej izby idú výdatné výkriky, ale aj to treba - učiť sa riešiť konflikty, dohadovať sa na pravidlách, akceptovať hranice druhého...

Lebo prázdniny sú aj o tom najreálnejšom živote a príprave naň.

Martina Jokelová „Rodičovské skratky.“

Spomienka na vojakov, ktorí zahynuli v 1. a 2. svetovej vojne:

V sobotu 11. novembra o 11:00 hodine bude modlitbová spomienka pri pomníku vojakom, ktorí zahynuli v oboch svetových vojnách.

Možnosť získania odpustkov:

Až do 8. novembra môžeme denne získať úplné odpustky pre duše zosnulých.

Podmienky: návšteva cintorína, nábožná modlitba za duše zosnulých a tri obvyklé podmienky: sv. spoveď, sv. prijímanie a modlitba na úmysel Svätého Otca.

Upratovanie kostola:

Ďakujem predchádzajúcej skupine za výzdobu a upratovanie kostola. Prosím ďalšiu skupinu - čísla domov 421 – 456.

Lampiónový sprievod:

V sobotu 11. novembra o 17:00 hodine sa uskutoční lampiónový sprievod.

Pozývam deti, rodičov i starých rodičov. Lampióny je možné zakúpiť si v škole, prípadne si priniesť so sebou. Pred farským úradom pred začiatkom sprievodu sa už nebudú predávať.

Svätomartinské trídium: Srdečne pozývame všetkých veriacich do Katedrály svätého Martina v Bratislave na Svätomartinské trídium. Tohtoročná téma znie: Svätý Martin a súčasné potreby pomoci. Slávnostné sväté omše budú v piatok 10. novembra 2023 o 18.00, v sobotu 11. novembra 2023 o 16.00 a v nedeľu 12. novembra o 10.30. **Svätomartinská zbierka, ktorá sa koná na budúcu nedeľu 12. novembra je určená na pomoc tým, ktorých postihlo zemetrasenie na východnom Slovensku, predovšetkým na opravu kostolov v obciach Jankovce, Nižná Sitnica, Korunková, Sopkovce a Pakostov.**

Sväté omše v 31. týždni cezročného obdobia (A)

6.XI. pondelok

17:00 Za zdravie a Božiu pomoc pre vnuka

7.XI. utorok

17:00 Za **† Františka a Helenu Belkových, syna Viliama, st. rod. z oboch. strán**

8.XI. streda

17:00 Sv. omša v Štefanovej

9.XI. štvrtok

17:00 Za **† Petra Peška**

10.XI. piatok

17:00 Za **† Jozefa a Lýdiu Tešovičových a rodičov Kolátových**

11.XI. sobota

08:00 Za **† Rudolfa a Evu Grúberových**

12.XI. 32. Nedeľa cezročného obdobia (A)

08:00 Za **† Martina K.**

Lektor: **Jurčovičová Kosnáčová J.**

11:00 Za farníkov

Lektor: **Hajičková Šustová**

Liturgický kalendár

6.XI. pondelok sv. Leonard, pustovník

7.XI. utorok sv. Engelbert, mučeník

8.XI. streda sv. Bohumír, biskup

9.XI. štvrtok **Výročie posviacky Lateránskej baziliky, Sviatok**

10.XI. piatok sv. Leva Veľkeho, pápeža a učiteľa Cirkvi **Sp**

11.XI. sobota sv. Martin z Tours, biskup **Sp**

7 BIBLIA KREŠŤANOV

Obdobie vzniku Nového zákona sa stalo érou Božieho Syna, Vteleného Slova - Ježiša Krista. Ním dosiahol Starý zákon, ktorý bol predovšetkým érou Boha Otca, svoje naplnenie. A po období Syna nastala éra Ducha Svätého, tá naša, v ktorej žijeme aj my. Je len prirodzené, že po spojení Starého a Nového zákona nasledovali roky plodnosti Božieho slova v dejinách univerzálnej Kristovej cirkvi. Preto potrebujeme ešte trochu vytrvalosti, aby sme sa s nadhľadom pozreli na cesty Biblie Ježišových čias až do dnešných dní. Skúsme si túto éru Ducha Svätého zachytiť do siedmich období.

Zlatý vek Biblie

Po zadefinovaní kánonu Nového zákona, ako aj zozbieraním všetkých známych a pravých rukopisov jeho kníh vo vtedajšom svete, prichádza v ranej Cirkvi zlatý vek Biblie. Neskôr Tomáš Akvinský povedal: „Bojím sa čitateľa jednej knihy.“ Jeho slová môžeme síce chápať aj v negatívnom význame, že ten, kto číta len jednu knihu, bude vidieť veci jednostranne, ale v našom prípade ich môžeme chápať i veľmi pozitívne. Čiže ten, kto sa v nejakej knihe prehĺbi, tá sa stane súčasťou jeho vnútra, a on bude, čo sa týka jej obsahu, neporaziteľný. Výsostne to môže platiť o nás vo vzťahu k Biblii, najmä ak sa do nej poriadne zahryzeme.

Zjednodušene povedané, takýmito čitateľmi jednej knihy - Biblie - sa aj popri svojom všestrannom antickom vzdelaní stali napokon práve cirkevní otcovia. Sprvu boli nasledovníkmi apoštolov a učeníkov, ktorí založili komunity prvých kresťanov a ktorí sa osobne stretli s Ježišom z Nazareta alebo skôr s niekým, kto týchto jeho osobných svedkov ešte zažil. Dá sa povedať, že títo otcovia žili, dýchali, „vrátili sa“ v Písme. Doslova v ňom plávali, ponárali sa doň, surfovali v ňom. Nielen preto, že náboženskej literatúry bolo vtedy pomenej, ako je jej dnes, ale objavili jeho dejinnú i pre nich osobne rozhodujúcu úlohu. Odkryli v ňom vlastný život, ako aj životy im zverených veriacich. Boli často doslova ako neznámy z Ježišovho podobenstva, čo našiel na poli ukrytý poklad.

Predali všetko, čo mali, a kúpili si to pole aj s tým najvzácnejším klenotom - Bibliou. Tým poľom, ktorému Najvyšší s dôverou zveril poklad Biblie, bola a je Cirkev. A po nej dostali títo vášniví milovníci Krista, ukrytého v Písme, pomenovanie ako jej najhorlivejšie deti - cirkevní otcovia.

Títo otcovia pracovali stále a priamo s Písmom. Citovali ho na každom kroku, na každej strane svojich spisov, často celkom spamäti. A aj keď nie vždy plánovali písať komentáre k Písmu, tým, že ním boli doslova prešpikovaní, ich kázne, diela, listy sa stali ďalším pokladom Cirkvi, z ktorého sa dodnes všetci môžeme posilňovať vo vzťahu k Svätému písmu. Pomôžme si príkladom: Ak zlatom Cirkvi je Písmo, tak diela otcov sú tým najkvalitnejším striebrom.

A tu nás laikov môže trochu bodnúť pri srdci: Ako sa len dostane k ich dielam?! Odpoveď je celkom jednoduchá: Dnes sa už všetci môžeme modliť celý breviár a v ňom nájdeme tie najkrajšie pasáže z ich diel. A napokon, práve preto sa zaoberáme týmito faktami, aby sme si trochu ozrejmili - odborné povedané

„predporozumeli“ - niečo z toho, čo pre priamy vzťah a život s Písmom potrebujeme aj my.

Dagmar Králová „Skús to s Biblou“

PRIATEĽMI V DOBROM AJ V ZLOM

Môžu priateľstvo preveriť ťažké chvíle?

V *Knihe prísloví* je napísané: „Priateľ miluje v každý čas a v súžení je z neho brat,“ (*Pris 17,17*). Možno máte skúsenosť, že v ťažkých chvíľach ľudia od vás odstúpili. A zrazu ste ostali sami. Ťarcha vecí vás vtedy naozaj naplnila a bolesť sa akoby znásobila. No keď nám je ťažko a máme vedľa seba priateľa, naša bolesť sa rozkladá. Preto potrebujeme byť veľmi citliví na ľudí okolo nás a pohotovo ponúknuť priateľstvo práve tým, ktorí práve prežívajú krízovú situáciu. Prednedávnom sa mi ozvala žena, ktorej manžel zobrahl do nemocnice. Poznám ju, no nie sme v blízkom vzťahu. Otvorene mi napísala o svojom probléme: „Vieš on je v nemocnici, ja mám doma 6 detí a na účte 24 eur.“ Veľmi dotklo v zmysle, že ľudia z jej farnosti jej nepišli na pomoc. Nepostrehol som znak priateľstva ani záujem o to, aby jej trápene a ťažkosť zmiernili. Dokážeme vzťahy, ktoré máme vo farnosti, ponúknuť na to, aby sa ľudia okolo cítili dobre a boli spokojní?

Teda priateľstvo by malo byť podporené konkrétnymi skutkami?

Pápež František v *Evangelii gaudium* hovorí: „Skutky lásky k blížnemu sú najdokonalejším vonkajším vyjadrením vnútornej milosti Ducha. Základným princípom Nového zákona je milosť Svätého Ducha, ktorá sa prejavuje vo viere činnej skrze lásku.“ Znamená to, že keď som s Bohom a keď som otvorený pre pôsobenie Ducha Svätého, pokoj, radosť, trpezlivosť a miernosť neostane len v mojom vnútri.

Posunie ma to, aby sa moje priateľstvo a láska, ktorú prežívam s Bohom, pretavila do lásky k iným ľuďom. Toto je naozajstné kresťanstvo! Toto je naozajstné priateľstvo! Takéto vzťahy potrebujeme zažívať.

Ako sa vyrovnáť so stratou priateľa?

Vždy je to veľmi ťažké, keď prideme o niekoho blízkeho, či už stratou priateľstva, smrťou, odchodom z mesta alebo rozchodom, hoci to je iný druh priateľstva, pretože v ňom išlo o vzťah. Keď príde odlúčenie, ťažko si zvykáme na to, že človek, v ktorom sme mali oporu, tu už pre nás nie je. Potrebujeme zareagovať na túto situáciu a oporu hľadať inde. V takýchto chvíľach sa ľudia často začnú orientovať na duchovnú oblasť. Napríklad, keď niekto blízky v rodine zomrie, tak vo väčšine prípadov sa rodina väčšmi primkne k Bohu. To, že v ťažkom období prichádzame k Pánu Bohu, môže vyliečiť ranu straty priateľstva. Ale po čase, keď je srdce už uzdravené a naše vnútro sa znovu dostane do pohody, opätovne potrebujeme vstupovať do priateľstiev, aby sme neostali sami.

Ján Buc „Prečo ľudia veria“

Milá prívetivá svätica

V množstve vyvolených, ktorí bývajú vo veľkom Božom dome, bola milá prívetivá svätica. Táto mladá a zvedavá svätica sa občas skĺzla dole, do strašných hĺbok, kde sa hmýrili odsúdení.

Srdce milej prívetivej svätice to hlboko znepokojovalo.

Medzi odsúdencami zbadala mladého človeka s belasými očami. To ešte viac dojalo jej srdce.

„Je to možné, aby mladý človek s takými krásnymi očami musel trpieť večné muky?“

Milá prívetivá svätica pristúpila k Bohu a poprosila ho: „Pane, videla som tam dole v pekle človeka. Dostal sa tam určite omylom. V živote určite urobil niečo dobré... aj keď to bola len maličkosť...“

Boha tá prívetivá svätica dojala a poveril ju, aby sa pozrela do knihy života tohto modrookého človeka.

Svätá otvorila veľkú knihu. Prvé stránky neboli veľmi povzbudivé. Listovala ďalej a to ju nútilo pripustiť, že človek s modrými očami popáchal najhoršie hanebnosti. Nenašla nijakú zmienku, ktorá by vykúpila skazenosť jeho života.

Svätica však nestratila hlavu a ďalej obracala stránky, až zrazu poskočila radosťou. Ach, v ten deň človek s modrými očami nezašliapol pavúka, a tak mu zachránil život.

Svätica sa hneď rozbehla za Bohom a oznámila mu svoj objav.

Dobrotivý Boh povedal milej svätici: „Zachránil pavúka, nech ho zachráni pavúk.“

A pavúk začal pliesť vlákno, ktoré rýchlo zostupovalo k odsúdencom v pekle.

Človek s belasými očami zbadal vlákno, vystrel ramená. Pavúk pokračoval vo svojej práci. Človeku sa napokon podarilo uchopiť predmet svojej nádeje a začal zo všetkých síl pomaly stúpať a bližieť sa k svetlu.

Zrazu si však uvedomil, že aj jeho spoločníci v nešťastí sa zavesili na vlákno a stúpajú s ním do výšky.

„Pretrhnute vlákno," kričal. „Pavúcie vlákno neudrží celú túto ľarchu!" A začal kopať, aby prinútil spoločníkov zostúpiť.

Ale títo zúfanci sa ešte pevnejšie držali tenkého krehkého vlákna.

Prudký pohyb človeka s modrými očami pretrhol vlákno a milá svätica dlho sprevádzala bolestným pohľadom jeho pád do hlbokkej tmy, ktorá ho navždy pohltila.

Všetci sa držíme krehkého vlákna. Stúpať je ťažké. Odkopávať je zakázané.

Bruno Ferrero „Život je všetko, čo máme“

Ako kvapka v oceáne

Mnohí si zúfalo uvedomujú:

Priveľa som hrešil. A zabúdajú, že všetky ich hriechy sú ako kvapka vody v porovnaní s morom Božej lásky.

sv. Silván z Athosu

Starec Silván tak nehovorí preto, že by mal akési nafukovacie svedomie, ktoré všetko znesie. Naopak, akýkoľvek hriech v ňom budil veľký odpor a ešte viac zármutok, lebo ho vnímal ako ujmu vzhľadom na nádherný Boží plán s človekom. Preto keď hovorí o kvapke a mori, nejde ani tak o prirovnanie hriech - kvapka, ale dôraz sa kladie na prirovnanie hriech - Božie milosrdenstvo. Teda hriech nie je niečo také zanedbateľné ako kvapka vody; hriech je obludná vec, ale Božie milosrdenstvo je také obrovské, že v porovnaní s ním sa hriech javí ako obyčajná kvapka v mori. Pred mnohými storočiami podobne učil svätý Izák Sýrsky:

„Tak ako zrno piesku nepreváži veľké množstvo zlata, tak Božia potreba spravodlivosti nepreváži jeho milosrdenstvo.“

Ako hrst' piesku hodená do oceánu sú hriechy každého človeka v porovnaní s Božím milosrdenstvom. Tak ako nemožno zastaviť mohutný prúd vody hrstou prachu, tak nemôže byť premožené Božie milosrdenstvo zlom jeho stvorenia.“

Hriech určite nie je dôvodom, aby sa človek zo strachu pred Bohom schovával. Mal by sa stať odrazovým mostíkom, ktorý ho vrhne priamo do Božej náruče, ako nám radí svätá Terézia z Lisieux: „Ježiš má radosť z tých, ktorí ho milujú a po každej nevernosti prídu, vrhnú sa mu do náručia a prosia o odpustenie. Ako málo poznáme Ježišovu dobrotu a jeho milosrdnú lásku! Aby sa však človek mohol radowať z tohto pokladu, musí sa pokoriť a uznať svoju ničotu. A to je práve to, čo tak mnoho ľudí nechce urobiť.“

Bolo by smiešne myslieť si, že náš hriech zacloní alebo dokonca prerastie Božie milosrdenstvo, lebo ono je nevyčerpateľné ako oceán. Našou biedou sa nezmenšuje, ale akoby narastalo, lebo „naša bieda sa stáva nádobou či odmerkou, do ktorej sa milosrdenstvo vylieva“

(Carlo Maria Martini).

Kateřina Lachmanová „O milosrdenstve“

www.vistuk.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice vo Vištuku